

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 82. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm2681.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Stort bedre gik det ei Tydskland, skjøndt det paa en Maade var forbundet under eet Hoved og værgede sig mandelig baade mod Normanner og Ungarer. Disse Ungarer vare et asiatisk Folk som indtog Pannonien, og var enstund Tydskland til stort Besvær ved deres hyppige, flygtige Røvertog, men dette Uvæsen styredes da efter Karolingernes Afgang den saxiske Hertug Henrik, med Tilnavn Fuglefænger,*918. blev Tydsklands Konge; thi ved at anlægge befæstede Borge med god Vagt paa Grændserne holdt han de mindre Røverflokke i Ave, og, da Ungarerne nu med en stor Hær vilde prøve deres Lykke i aaben Mark, bleve de aldeles slagne. Hvad han saa vel begyndte, fuldendte hans Søn: Otto den Store; Ungarerne erkjendte Tydskernes Overlegenhed og Christendommens Sandhed. Efterat have saaledes faaet Roe mod Østen, søgte Otto ved en heldig Krig at skaffe sig en ligedan mod Norden, hvor de danske Hedninge idelig foruroligede Grændsen, og vendte derpaa sin Opmærksomhed paa det fagre Land i Syden, der selv gav sig under hans Varetægt. Italien havde siden Carl den Stores Tid været i største Forvirring; thi Landet var deelt i hardtad utallige Smaastykker, 83hvis Herrer ringeagtede de svage Karolinger, og befæidede hinanden indbyrdes. — Da Karolingerne vare uddøde, voxte Forvirringen ved Krige om Konge- og Keiser-Værdigheden, og en i disse fornærmet Dronning var det, som kaldte Otto til Hjelp. Han kom, indtog uden synderlig Modstand Italiens to øverste Dele og lod sig krone baade til lombardisk Konge og romersk Keiser.*962. Man kunde vente, at Tydsklands Konge, hvis Hoved bar denne tredobbelte Krone, vilde vorde saare mægtig; men netop det modsatte indtraf; thi Tydsklands Hertuger, som hidtil havde været Kongernes Lehns mænd, vovede at gribe til Vaaben selv imod Otto, og hans Eftermænd nødtes saameget mere til at føie sig efter dem, som de uden disses Hjelp ei kunde vedligeholde deres stedse anfægtede Herredømme i Italien. Da det saxiske Huus var uddød, søgte vel Henrik den Tredie af det frankiske igjen at ophjælpe Kongemagten; men han forbittrede kun derved Gemytterne saaledes, at hans Søn Henrik den Fjerde efter en urolig Regjering afsattes, og Fyrstemagten steg høiere end nogensinde før.